

20.247

Foll. 20.247

Siennes abas 6 of $\frac{1}{2}$ of abas 4

LOCORUM THEOLOGICORUM

THESES

UNIUS ANNI CURRICULO

ABSOLUTAE

PUBLICO TRADITAE DISCRIMINI

A D. GABRIELE TORMO , ET AMAT

ORCELLITANI COLLEGII-SEMINARII ALUMNO TOGATO.

PRAESIDE

D. D. FRANCISCO CANTÓ,

ET BERNABEU PRESBYTERO,

EIUSDEM SEMINARII ALUMNO , OLIM PHILOSOPHIAE , NUNC

LOCORUM THEOLOGICORUM CATHEDRAE MODERATORE.

Locus Certaminis Templum SS. VV. & MM. Iustae,
& Ruffinae Seminarii Palestra.

Die 25 Mensis Maii ANNI M.DCC.XCII.

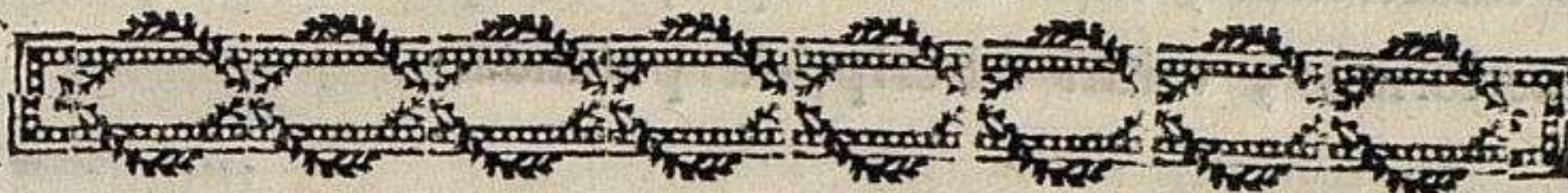
ORIOLOE:

Apud Antonium Santa Maria.

R. 20.247

D. O. M.

LOCORUM THEOLOGICORUM

NUMERUS , INDOLES , ET NATURA.

1 **L**OCORUM Theologicorum nomine intelliguntur fontes uberrimi, ac velut inexhaustae argumentorum scatebrae, unde plena manu Theologus arma promit, quibus utitur, vel ut fidem explicet, vel ut morum regulas adstruat, vel ut tum fidem tum morum regulas liberet ab haereticorum hominum, aliorumque etiam Catholicorum proprio genio indulgentium corruptelis.

2 Horum numerum denario quidam minorem, alii maiorem esse contendunt. Nos tamen clarissimi, illustrissimi-que Viri Melchioris Cani vestigia prementes decem solum complectimur.

3 Ea illorum elenchum: Scriptura Sacra, Christi Domini, Apostolorumque Traditiones, Sacrosancta Concilia, Catholicae Ecclesiae consensus, Romani Pontificis iudicium, auctoritas SS. Patrum, Doctorum Scholasticorum, ac Iuris Pontificii, Historiae Ecclesiasticae, & prophanae, Philosophorum & Iurisconsultorum, humanae tandem rationis.

4 His ex locis omnia Theologica argumenta repetenda sunt, dispari tamen ratione; quae enim ex septem prioribus

A

bus

bus hauriuntur , huic facultati propria , quae verò ex tribus posterioribus , veluti adscriptitia putanda.

SCRIPTURA SACRA.

5 **A**THEI , Infideles , aliique increduli , & proiectae conscientiae viri eò impudentiae prorumpunt , ut tamquam filii noctis & tenebrarum primam ipsam Religionis auroram in naturae instinctu ac rationis discursu splendentem refugiunt , ut excusso eius iugo suis cupiditatibus habenas impunè laxare queant : verum illius fundamina , vultusque Domini lumen super ipsos signatum ad Kalendas Graecas funditùs extirpare , penitusque abolere valebunt.

6 Per universum usque adhuc cognitae telluris angulum resonare , ac per omnium ora volitare videntur infauſta insigniorum impietatis Ducum nomina , Spinozae inquam , Hobbesii , Tollandi ; quos conductitiae gentis instar Russoius , Wolterus , Helvetius aliique sequuntur bene multi , qui perfrictae frontis audacià D. O. M. bellum indicere molliuntur.

7 Ut igitur nefarii illorum in Christi gregem impetus retundantur ac coerceantur , en Religionis nostrae columen , & certissima Naturalistarum ruina.

8 Quamquam naturalis Religionis praecepta homini rationis compoti sint in comperto posita ; eorum tamen usus , & particulares , quae ex his scaturiunt conclusiones , ratione caligante ac pravis affectionibus saepe corrumpuntur : hinc hallucinabitur humana ratio sibi permissa , in absurdissimasque

III

que impinget superstitiones divinae revelationis face destituta, coecutietque nedum in supernaturalibus sed in naturalibus etiam.

9 Multis, hisque invictis argumentis demonstratur, divinam revelationem totius Religionis basim ac fundamentum libris sacris tam veteris quam novi testamenti manifestò contineri; fremant quantum velint infideles, huius assertionis veritatem pervicaciter negantes.

10 Ferenda non est insignis eorum impostura, qui asserunt Revelationem contentam his libris qui apud Christianos *Sacra Scriptura* appellantur, aut ab hominibus inventam esse, aut a malo quodam genio inspiratam.

11 Multifariam multisque modis Deus nobis loqui dignatus est: singula ipsius verba aut Scriptura continet aut traditio conservat.

12 Illa ex veteri ac novo coalescit testamento, in quibus Legales, Historici, Prophetici, & Sapientiales delitescunt libri.

13 Utriusque foederis libri genuini sunt habendi: hinc sine indignatione audire nequimus procaces nonnullos turpem suppositionis notam hisce codicibus affingentes.

14 Omni abiecta cunctatione constanter statuimus, universa Legis volumina minime periisse in teterrima illa Iudaeorum Epochâ, in qua per Nabuzardan Ierusalem capta est & eversa, Templum flammis traditum, omniaque illorum domicilia in cineres atque favillas redacta.

15 Maximâ equidem audaciâ, extremoque furore veteris Testamenti Anti-Christus in Sacros Scripturae codices desae-

IV

saeviit, eos ignis voracitati addicendo: sed quid? putasne nullum omnino Antiochi vesaniam subterfugisse? nequaquam: nulla enim apparet auctoritatis, rationisve scintilla.

16 Nullum ergo extat tempus, in quo omnes sacri libri penitus exierint è manibus Iudaeorum incredibili zelo ac reverentia eos custodientium.

17 Levissimi momenti errata sacris assuta codicibus fatemur, verum in his, quae fidei morumque regulas spectant, integros impollutosque semper extitisse asserere cogimur, ni divinam Providentiam sonstem esse velimus.

18 Supplicium potius quam confutationem merentur illi, qui Deum O. M. falsa nonnunquam protulisse verba blasphemant: non enim Deus est quasi homo, ut mentiatur.

19 Abeant igitur in malam crucem vaferrimi illi, qui ex ordinaria, ut dicunt, potentia vel per se, vel per administrum mentiri Deum, aut fallere posse conclamant.

20 Ullo haud tempore obscœnae mendacii sordes nitidissimae divinae veritatis pulchritudinem conspurcare valent, etsi absoluta sua potentia utatur Deus.

21 Iugum divinae legis formidantes, ac excutere volentes haeretici, incredibili versutià debitam sacris codicibus divinam auctoritatem praeripere tentant, qui sane obtinebunt numquam.

22 Quapropter stupidi ac coeci habendi sunt, qui principem sanotarum scripturarum auctorem Deum esse inficiarentur, qui & hominibus instrumentorum instar fuit usus.

23 Nedum res & sententiae, sed & singula Scripturae verba Spiritu Sancto dictante fuere litteris exarata, immo
nec

nec apex quidem ullus fuit hominis industriae relictus.

24 Hinc perlibenter, nec quidem temerè his nuntium remittimus, qui contendunt a Prophetis, Evangelistis aliisque sacris scriptoribus nonnulla interdum scripta fuisse secundum hominem, hoc est, in quibus aut memoria lapsi sint, aut minus certa conscripserint.

25 Peculiari hocce Spiritus Sancti adiumento Moysis caeterorumque sacrorum scriptorum libertas magnopere cohaeret.

26 Librum à prophano auctore humana industria conscriptum, Spiritus Sancti licèt approbatione munitum, sacrae scripturae dignitatem haudquaquam obtinere norunt quotquot praeiudiciis aures accomodare detrectant.

27 Execranda illa humanitatis monstra in id únice colimantia, ut omnium animis densissimam offundant caliginem, sacrosanctam utriusque foederis scripturam pretiosissimo infallibilitatis pignore spoliare volentia, innumera congerunt salebrosa & implexa loca, in queis extricandis Deilio, ut aiunt, natatore sit opus; ea omnia distincte eliquare ob temporis rationisque angustiam non valemus: idcirco eas tantum sacrae paginae conciliabimus antilogias, quas primi subselli Theologi Cl. Melchior Canus secundo de L. Theol. lib. & XVI. cap. Carolus Billuat tract. de Relig. Diss. IX. art. II. ac Petrus Annatus secundo Apparatus lib. XII. & XIII. cap. feliciter expendunt, atque à foedis haereticorum conviciis prosperè vindicant.

DE SCRIPTURAE CANONE

28 QUI ex sacris libris coalescit catalogus, ritè Canon appellari consuevit. Triplex est, Iudaeorum scilicet, Catholicorum, & Haereticorum.

29 Iosephus, quem, cum sacerdos esset, fugere non potuit, quinam apud suos starent libri, lib. 1. cont. Appionem aperte tradit, omnia quae ad suam gentem expectarent, duobus tantum supra viginti libris contineri.

30 Apud Iudaeos plures quondam extitisse libros, qui nec nostram, nec Iosephi aspexerunt aetatem, sacrae testantur litterae; si quis tamen putet, eos ad Religionis auctoritatem attinuisse, M. P. Aug. adversarius probabitur.

31 Esdras scriba doctissimus Iudaeorum Canonem construxit, libros flammis ereptos in templi flagratione a mendis abstergens, ac in unum corpus colligens.

32 Praefatus canon haud ab Esdra suam hausit authenticitatem, bene vero a Sinagoga in amplissimum coetum coacta Esdrinum canonem approbante.

33 Catholicorum Canon hosce veteris novique foederis libros quovis saeculo complexus est: Pentateuchum Moysis, librum Iosue, Iudicum, Ruth, Regum quatuor, Paralipomenon duos, Esdrae, & Nehemiae duos, Job, Psalterium Cl. Psalmorum, Proverbia, Ecclesiasten, Canticum Canticorum, Prophetas maiores quatuor, minores duodecim: Matthaei, Marci, Lucae, Ioannis Evangelia, Apostolorum Acta, omnes Paulli Epistolas, eà tantum demptà, quae est ad

VII

ad Hebraeos, duas tandem Epistolas Canonicas, unam videlicet Petri, Ioannis alteram.

34 Non eadem affecti fuerunt sorte quamplurimi libri, qui hodie in Canone reperiuntur, nempe: Esther, Baruch, Danielis pars, Tobias, Iudith, Sapientia, Ecclesiasticus, Machabaeorum primus, & secundus: Marci, Lucae, Ioannis partes quaedam, ad Hebraeos Epistola, atque ea quae Iacobi est, Petri posterior, primae Ioannis particula, secunda & tertia Ioannis, Epistolae Iudae, & Apocalypsis; hi enim in plurimum Ecclesiarum Canone desiderabantur.

35 Hodiernus Catholicorum Canon, eos complectitur libros, quos sess. IV. Tridentina Synodus refert. Quinam autem hi sint, rogatus tradam; eorum enim specimen exhibere displicet, ne vobis molestiam afferam.

36 Utroque pollice illis subscribimus, qui hunc sacrum Scripturarum Canonem a Tridentinis Patribus primitus confectum fuisse pernegant; iam enim dudum legebatur Innocentii I. & Gelasii temporibus.

37 Cave tamen inferas, praedicta Epocha primo agnitos pro canonicis fuisse; iam enim Apostolorum aetate, ac primitivae Ecclesiae, eos libros divinitus fuisse conscriptos fatentur quotquot vel ipsa Ecclesiasticae Historiae rudimenta gustarunt.

38 Haeretici, ut varia eorum haeresis, ita pro suo quisque genio diversum catalogum constituit: De eo sermonem haud iniucundum trademus.

39 Si Danielem excipias Chaldaice exaratum, caeteri in antiquo Iudaeorum Canone contenti libri Hebraicis characteribus primam conspexerunt lucem.

Ex

VIII

40 Ex illis vero, quos Ecclesia Christiana Iudaeorum Canonis adiecit, quidam hebraicè, quidam chaldaicè, nonnulli graece fuere conscripti.

41 Quotquot in novo foedere habentur libri, uno excepto Matthaei Evangelio, quod Syriace prodiit, Graeca fuerunt lingua exarati. Pauli Epistolam ad Hebraeos hebraicè scriptam arbitramur.

42 Veteris testamenti textus purus illaesusque pervenit. Minutula quaedam exiguaque menda in eum irrepsisse fate-mur; tanti tamen non sunt, ut in his, quae ad fidem morumque regulas spectant, Scripturae Sacrae integritas desideretur. De novi Testamenti textu Graeco idem esto iudicium.

DE SCRIPTURAE SACRAE VERSIONIBUS.

43 **A**D veteris Testamenti versiones graecas noster vertitur sermo. Decem dumtaxat editas fuisse hi certo tenent, qui Cl. Bellarmino indivulse adhaerent: omnes si placet enucleabimus.

44 Eas omnes absdubio antecellit, iureque, ac merito primas sibi comparavit, quae septuaginta interpretum nuncupatur: perperam tamen ordine primam fateremur, cum apud Historicos in comperto sit, ante imperii Persici excidium, magnique Alexandri tempora nonnullorum saltem librorum versionem extitisse, licet temporum iniuria penitus iam abolitam.

Se-

IX

45 Sedente ad regni clavum Ptolemaeo Philadelpho tertio Rege ab Alexandro Magno septuaginta duo seniores linguarum tum Hebraicae, tum Graecae callentissimi suam edidere versionem.

46 ; Ast quonam Ptolemaei anno incoepa fuerit haec versio? hoc opus, hic labor, Nos omnino subterfugere dicimus; tempus tamen in ea conficienda insumptum indigitabimus.

47 Septuaginta Interpretes nedum Pentateuchum vertere, sed libros viginti duos, quos post Iosephum refert Hieronymus in prologo galeato: ; quonam vero pacto? ; singuline singulis reclusi cellulis, an potius omnes inter se conferentes?

48 Magna animorum dissensione, argumentorumque pondere invicem digladiantur scriptores: Nobis placet Iuen. propositio, qua cl. vir tuetur, septuaginta senes mutua miscentes colloquia suam versionem feliciter absolvisse.

49 Libenter etiam dabimus singulos interpretes propriam habuisse cellulam, in quam statis horis se reciperent; in ipsis tamen inclusos demandatum opus fuisse executos palam inficiabimur.

50 Epiphanius binis senibus unam tantum cellulam tribuit ad versionem absolvendam: hac in parte ipsi adhaerere displicet.

51 E SS. igitur Patribus noster erit Coriphaeus oculatissimus Hieronymus, qui omnibus accuratissime perpensis, optime pronuntiat Interpretes in magna Basilica ab omni tumultu, & strepitu remota congregatos invicem conferentes versionem adornasse.

A

Istius

32 Istius versionis chronologia interpolatrice manu pristinum suum nitorem amisit : ea igitur derelicta Hebraeorum textus , ac vulgatae chronotaxi calculum adicimus.

53 Sanctorum Patrum dictis , ipsiusque Ecclesiae usu comprobatur , celeberrimam illam LXX. Interpretum versionem definiendis Catholicae nostrae Religionis Dogmatibus, fidelique populo dirigendo , & olim & nunc temporis authenticam fuisse.

54 Ante Hieronymum , tot apud Latinos pullularunt veteris Testamenti ex graeca septuaginta , & novi ex Graeco fonte versiones , ut earum certum praefinitumque catalogum texere impossibile habeamus.

55 Eas inter magnopere relucebat , quae *Itala* dicebatur , quia verborum erat tenacior cum perspicuitate sententiae ; hinc Occidentis Ecclesiis communior.

56 Adfuit illis temporibus Presbyter Hieronymus omnium trium linguarum peritissimus , qui pro Ecclesia indefatigabili zelo laborans , Vetus testamentum aliquibus libris exemptis , ex Hebraico textu in linguam transtulit Latinam.

57 Ipsius scripta clamant , nonnullos Canonis Iudaici libros ex Graeca LXX. versione in eandem transtulisse linguam.

58 Corruit igitur Bellarmini assertio de totius Iudaeorum canonis ex Graeca LXX in latinum a Hieronymo confecta traslatione.

59 Nec hic sistit celeberrimi huiusce viri labor ; novi siquidem foederis codices ex Graeco fonte emendavit : Latio etsi nusquam donaverit.

Sum-

XI

60 Summo plausu, laetissimisque & Damasi, & Augustini, & doctiorum quorumque adclamationibus haec a Hieronymo edita emendatio obtinuit.

61 Felicem hunc exitum sortita haud fuit ab initio latina Hieronymi versio ex Hebraeo veteris Testamenti textu; quamquam succedentibus obtinuerit temporibus.

62 Nostra vulgata veteris Testamenti versio, antiqua illa non est, quae Hieronymi tempora praecessit, sed quam ex textu hebraico ipse edidit. Novi vero antiqua est, ab Hieronymo tamen ad Graecum textum emendata.

63 Tractu temporis vulgata nostra latina praecipuum arripuit locum, praesertim apud Occidentales, in quibus sola a septimo saeculo usque ad Tridentinam Synodum obtinuit.

64 Non aliis adiumentis, quàm somniis, chimaeris, & deliriis vulgatae latinae editionis corruptionem patefacere tentarunt Heterodoxi: adversus eorum tergiversationem ingratiq̄ue animi pervicaciam valido nos ipsos praesidio, auctoritate scilicet Tridentinae Synodi, quae illam authenticam declaravit, invicte munimus.

65 His terga dare compellimur, qui, quod vulgata a Trid. Concilio authentica fuerit declarata, Hebraicum, Graecumque textum authenticos non esse putant.

66 A veritate maxime aberrant, qui vulgatam latinam versionem sacris primigeniis fontibus a Tridentinis Patribus fuisse praelatam venditant.

67 Levissimi momenti erratis vulgatam latinam obnoxiam esse ultrò citroque fateamur: nec Tridentini Patres eo
sen-

XII.

sensu eam authenticam declararunt, ut nulla vel exigua menda in ipsa delitescant.

68 Ergo eo sensu a Concilio Trid. authentica fuit declarata quod in his, quae sunt alicuius momenti, non discrepet a primario, & vero divinae scripturae sensu, quodque corrupta non sit in capitibus ad fidem, & mores spectantibus.

69 Putidum commentum est, vilisque calumnia id a Tridentina Synodo immerito fuisse definitum, pronuntiare.

70 Legere Scripturam sacram in linguas vernaculas conversam, cum in se malum non sit, nequaquam ab Ecclesia vetitum est universis.

71 Potest nihilosecius Ecclesia gravissimo ducta rationum pondere, pro loci, temporis, personarumque circumstantiis eius lectionem nonnullis interdicare.

DE MULTIPLICI SCRIPTURAE SENSU.

72 **S**emina arenae mandat Kennitius, dum serena fronte omnem a Scriptura sensum exulare iubet, praeter litteralem.

73 Mysticum enim & accomodatitium in sacris quoque litteris reperiri, ni obtusae mentis, inveniet quisquam.

74 Quandonam scripturae verba in litterali sensu, quandonam vero in metaphorico accipienda, in pulvere dabimus.

75 Mysticum scripturarum sensum in allegoricum, tropologicum, & anagogicum quamoptime secari, norunt quotquot Biblia summiis saltem labris gustarunt.

In

XIII

76 In praecipuis veteris testamenti partibus sensus apparet mysticus ; in minutissimis tamen particulis qui exquirat, oleum , operamque inutiliter perdet.

77 D. O. M. mysticum plerumque sensum intendit potius quam litteralem.

78 Licet ex sensu litterali ineluctabile depromat Theologus argumentum ad fidei morumque dogmata adstruenda; imperterriti tamen tuebimur , id ex mystico minime confecturum , ni illius testimonio roboretur.

79 Cum SS. Ecclesiae Patribus scripturis absque erroris labe , sensum accommodatitium adscribimus.

80 Ut hicce scripturis accommodatitius sensus tribuatur, nonnullae requiruntur conditiones , quas enucleare pollicemur.

81 Ad fidei , morumque dogmata confirmanda ex relato sensu argumentum omnibus numeris absolutum nequaquam erues.

82 Haereticos patienter sustinere non possumus , qui vanitati , arrogantiaeque maxime indulgentes , divinam Scripturam in omnibus ita claram , ac perviam esse contendunt, ut singulos eius libros absque Duce , ac Praeceptore inoffenso pede perlustrari posse pronuntient ; verum in tenebrarum caligine plures esse involutos peritissimi Ecclesiae Doctores clamant , qui indeffeso studio in illis elucidandis diu, noctuque versantur.

83 Mendacii , sacrilegaeque praesumptionis spiritum in propatulo ponunt heterodoxi , dum singulos homines utut rusticos & illitteratos solo suo privato spiritu germanum Scripturae sensum à spurio internoscere posse , pronuntiant.

Er-

XIV.

84 Ergo ut germanus sacrorum librorum sensus decernatur, exortaeque controversiae dirimantur, supremi Ecclesiae Rectores adeundi, vivique iudicis necessariae auctoritati adstandum.

P. P.

Nihil est viro Theologo dignius, quam si totus in Scripturis perscrutandis incumbat: harum commendavit studium Apostolus Thimotheum erudiens: *Omnia scriptura (dicebat) divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia, ut perfectus sit homo Dei ad omne opus bonum instructus.* Ut igitur aliquali sacrorum codicum notione animum informasse videamur; singulorum utriusque Testamenti argumentum breviter perstringere, illudque roganti detegere pollicemur.

CHRISTI DOMINI, ET APOSTOLORUM TRADITIONES.

85 **P**roximus sacris litteris locus est Traditio, quam Lutheri, Calvinique gregales evertere conantur, ut sacram scripturam pro effraenato ipsorum libidinis aestu in pravam sensum detorquentes, facilius oculos veritati claudant, erroresque suos insolenti tutentur pervicacia: insanas horum argutiolas iamiam solenni decreto tutuderunt

Tri-

X V

Tridentini Patres, declarantes, pari pietatis affectu, ac reverentia cum scriptura sacra suscipiendas divinas traditiones.

86 Est ergo traditio ipsummet Dei verbum sine Scriptura neque atramento cordibus hominum impressum, a progenie in progenies quasi per manus ad nos usque transmissum.

87 Variè scinditur Traditio: in Divinam Apostolicam & Ecclesiasticam ratione originis; in fidei, morum, & disciplinae ratione obiecti; in perpetuam & temporalem ex parte durationis; in liberam & necessariam ex parte modi: in omnibus exprimendis meam experiemini navatam operam.

88 Omnem vetustatem evertere nititur, qui ab Adam ad Moysem usque Traditiones neget extitisse; neque enim alia tum temporis aderat fidei, morumve regula.

89 Licèt in lege Mosayca plurima sacris litteris fuerint exarata, Iudaei tamen traditionibus tum ad fidem, tum ad mores spectantibus utebantur.

90 Ipsarum necessitas legis Evangelicae principio luce clarius conspicitur; non enim universam Dei doctrinam Apostoli atramento consignabant.

91 His etiam temporibus traditionum necessitatem evincunt pleraeque haereses solo ipsarum praesidio confossae, nonnullaeque veritates catholicae noviter ob oculos positae.

92 Divina Traditio locus est Theologicus ex quo invictissima pro fide & moribus argumentatio assumi valet.

93 Novatores Traditiones spurias genuinis intermiscentes, omne reiiciunt criterium, cuius ope discernantur, fidelesque tuto, & absque erroris labe dirigantur; ipsorum petulantia hisce regulis manet retusa. Haud

XVI

94. Haud divina est, sed humana Traditio illa, cuius, in tota licet Ecclesia servetur, initium tamen reperitur vel in Rom. Pontificum decretis, aut in Conciliorum canonibus, seu in Patrum statutis.

95. Doctrina in una tantum particulari Ecclesia servata, non est divina, sed humana; non tradita, sed inventa.

96. Quod in vetustate duorum aut trium hominum, vel certe Civitatis unius, aut etiam Provinciae contra communem aliorum sententiam comprobatum cernitur, divinis Dogmatibus adscribendum non est, sed inter privatas opiniunculas iudicandum.

97. Dogma, quod universa complectitur Ecclesia, ex divina oritur Traditione, licet in sacris litteris haud legatur.

98. Ab eadem origine repetenda est doctrina ab universa Ecclesia quovis saeculo propugnata, quanquam in sacris codicibus minime reperiatur.

99. Si quidquam reperiatur in Ecclesia communi fidelium consensu probatum, quodque ab homine non potest institui, a Christo profluere tenemus.

100. Praxis, quae in Ecclesia universa quovis saeculo, continua, nec interrupta serie conservata est, quaeque in Conciliis instituta non apparet, merito censetur ab Apostolis instituta.

101. Praeentibus Irenaeo ac Tertulliano regulam indigitabimus, cuius praesidio pandemus, quid facto opus, cum in aliquibus Ecclesiis alicuius dogmatis traditio non reperitur, quae tamen in aliis videtur.

SA-

XVII

SACROSANCTA CONCILIA.

102 **Q**uemadmodum passim scioli audiuntur varii an-
helis pulmonibus citare Ecclesiae Patres, quos
vix aut ne vix quidem salutarunt; ita & varia turgidis fau-
cibus laudare Concilia, quorum naturam, eorumque discrimina
vix noverunt, ipsa quasi trita, sui que ingenii captu
minora putantes: haec ut caveat candidatus Theologus, eis
perpendendis sedulo incumbere debet.

103 Est igitur concilium Praelatorum Ecclesiae congregatio
ad fidei controversias definiendas, vel fidelium mores
reformandos a legitimo Capite convocata.

104 Apage Lutheranos contendentes concilium coadunandum
Rethorum & Laicorum turba, qui non via & ratione,
sed verbis tantum & clamoribus praevalent.

105 Conciliorum quaedam sunt Generalia, quaedam Nationalia,
Provincialia quaedam, alia demum Dioecesana.

106 Quae tribus prioribus saeculis habita sunt concilia,
nequaquam a viris laicis convocata invenies; teste enim
Eusebio, ac reliquis subinde ad hanc usque aetatem scriptoribus,
ab Ecclesiae Pastoribus fuere indicta.

107 Solidissimis antiquitatis gradibus inhaerentes pleno
ore confitemur, octo priora Concilia generalia fuisse a Christianis
Imperatoribus convocata.

108 Reliqua omnia a Lateranensi I. ad Tridentinum usque
a Rom. Pontificibus fuisse indicta interriti tutabimur.

109 Dioecesanae Synodi convocari debent a loci Ordina-

XVIII

nario, Provinciales a Metropolitano, Nationales tandem a Primatibus.

110 Rom. Pontifex & non alius Episcopus Antistites in Ecclesiastici ministerii partem selectos in unum locum valet congregare.

111 Non ideo tamen negandum, alteri quam summo Pontifici, ius illud quandoque competere: quando id accidere queat, dicemus.

112 Laici fideles in conciliis, ubi de fidei sanctione agitur, decissivi suffragii iure potiri non possunt.

113 Episcoporum labiis iure divino Concilium concluditur, solique ius habent ferendi suffragium decissivum.

114 Postremis hisce Temporibus vidimus Abbates, ac Generales Ordinum Praepositos decissivo suffragio in his conventibus Ecclesiastico iure fuisse donatos, licet Episcopi dignitate minime perfruantur.

115 Episcopi in Conciliis sedentes nedum consilarii, sed veri Iudices habendi.

116 Haeretici, ut Pastorum ac Ovium, Doctorum ac Discipulorum discrimen omne auferant, suos exerunt conatus, quò suadeant nonnulla extitisse concilia, quibus Imperatores quoad ius suffragii praefuerint: fabulantur adsdubio.

117 Absque ulla dissentionis nota tenendum Rom. Pontificem aut per se aut per missos a se Legatos Oecumenicis Conciliis praefuisse.

118 Igitur sacrum Episcoporum omnium coetum dirigere, atque in condendis canonibus de Fide, cum suffragii praerogativa moderari divini Ovilis soli Pastori maximo ius inest ordinarium.

Nec

XIX

119 Nec Dioecesanae, nec Provinciales, imo nec Nationales Synodi Divinae sunt auctoritatis: ergo & fallere & falli posse certum omnino est & exploratum.

120 Tametsi harum Synodorum iudicia non adeo sint explorata, ut falsa esse non possint; flocci tamen facienda non sunt, sed maximi a fidelibus habenda.

121 Lutherus & Calvinus ut ab Oecumenicis Conciliis excluderent indeficientiam, nihil praeter argutiarum farra- ginem attulere; sed fremant licet & obstrepant, canonice indicta ac debitis conditionibus instructa in fide & moribus definiendis fallibilia esse nusquam ostendent.

122 Concilia generalia Rom. Pontificis indigent confirma- tione, ut rata firmaque habeantur.

123 Conciliorum decreta de fide ac moribus, Pontificis auctoritate munita, ad sacram scripturam nullatenus spectant.

124 Quantum emolumenti Synodi Ecclesiae afferant, ille uno ictu cognoscet, qui eas accuratè perpendat: hinc sur- do canit Calvinus, cum Synodorum utilitatem omnino ex- pellere nititur.

125 Oecumenici Concilii celebratio ad cuiusvis haeresis extirpationem simpliciter necessaria non est.

126 Quando plures Ecclesiae, eaeque insignes, aut er- rore aut schismate laborant, adhibenda est Synodus gene- ralis, qua veritas catholica firmetur, aut schismatis tolla- tur occasio.

127 Reliquas Oecumenici Concilii celebrandi causas si quis audire cupiat, ex constanti Ecclesiae praxi & consue- tudine rogati pandemus.

P.

P. P.

Quae cl. Jueninus dilucide tradit circa Conciliorum Nicaeni I. & II. Constantinopolitani I. II. III. IV. Ephesini I. Chalcedonensis, Basileensis, Florentini, Lateranensis I. II. III. IV. Lugdunensis, Constantiensis, & Tridentini ortum, progressum, exitum, convocationis causam, tempus, Praesidem, necnon diffinitiones ad fidem moresque spectantes, placida tantum oratione narrabimus; sequentia tamen adserta totis viribus vindicabimus.

128 Romani Pontificis primatus cum Canone VI. Nicaenae I. Synodi quam optime cohaeret.

129 Concilium Constantinopolitanum I. inter Oecumenica iure optimo recensetur; id autem obtinuit, cum Orientalis Ecclesia tunc temporis congregata occidentali a Damasco coactae in unam eandemque fidem conspiravit.

129 Theodoretici scripta adversus XII. Cyrilli anathematismos, Ibae Edesseni epistola ad Marim Persam, atque Theodori Mopsuesteni nugae in Chalcedonensi Synodo nec probata nec reiecta sunt.

130 Quinta Synodus generalis tria capitula proscripsit: Ergo a Concilii Chalcedonensis mente deviavit? pessima certe illatio.

131 Eminentissimus Annalium Parens Baronius existimat
Ho-

XXI

Honorium in VI. Synodo generali anathematis fulmine pro-
triturum non fuisse, recedamus oportet.

132 Praefatus Pontifex duarum operationum sacras vo-
ces, nascente haeresi, silere iussit, cum Monothelitis com-
municavit, illos honore persecutus est, praestita conniven-
tia illos damnare neglexit, cum sui muneris ratione ad id
teneretur. En ad oculum iustissimam damnationis suae cau-
sam.

133 Dispari tamen ratione ac Monothelitae anathemate
perculsus est: hi pravi dogmatis assertione, ille vero Ca-
tholici Dogmatis dissimulatione; illi haeresim docendo, Ho-
noriis docentibus non resistendo, & per silentii iussionem
ipsis connivendo.

134 Militaris Templariorum ordo, per Ecclesiam sub
Honorio II. in Trecenti Concilio probatus, multos in annos
celeberrimus extitit; sed tandem divitiis impinguatus, &
domibus per Orbem dilatatus, ita tam in Ecclesiae, quam
in saeculi Principes recalcitravit, totque est in abusus, &
vitia prolapsus, ut in viennensi generali Concilio merito
fuerit a Clemente V. suppressus, abolitus, & extinctus.

VERA CHRISTI ECCLESIA.

135 **U** Naudita illa a saeculo monstra, Lutherani, &
A Calvinistae, quot adversus pulcherrimam Chri-
sti, eiusdemque dilectissimam sponsam concitaverunt bella!
quot in eam iaculati sunt scommata! quot foeditatum, &
conviciorum genera non excogitarunt, ut petulanter eam

su-

XXII

sugillent, probris deturpent, & inani quodam faustu aspernentur! nihil tamen horum columnam ac munimen veritatis evertere, ac labefactare potest: in aeternum enim Christi virtute fulcitur, ne adversus eam portae praevaleant inferorum.

136 Vox quidem Graeca est Ecclesia, quae latine redita, idem sonat ac congregatio seu societas, quaeque prout a Synagoga differt, hac innotescit descriptione: *Coetus sanctorum sub uno capite Christo Deo servientium.*

137 Ecclesia in Militantem, Triumphantem ac Patientem partitur: sed de prima solummodo arripiendus est sermo.

138 Ioannes Wicleffus temerè pronuntiat, Christi sponsam universitatem esse ex solis praedestinati conflata.

139 Infideles sacro baptismatis lavacro haud regenerati Sanctissimo Ecclesiae corpori inserendi non sunt.

140 Licet fides in Cathecumenis obtineat, in Ecclesia nunquam eos invenies.

141 Cathari & Donatistae peccatores naevo aliquo culpae commaculatos, ab Ecclesiae sinu excluserunt. Somniarunt abs dubio: licet enim sine timore viros Domino servientes in sanctitate, & iustitia coram ipso comprehendat, gravissimos etiam amplexatur peccatores, sive occultos, sive publicos, modo fidem exterius minime fuerint inficiati.

142 Sacro baptismi fonte perfusi, in externa cum fidelibus sub legitimis Pastoribus communionem persistentes, Ecclesiae corpori adscribendi sunt, licet sacrosancta fidei Dogmata interius temeraverint.

143 Haec Christi sponsa ceu spureos filios longe a se re-

XXIII

removet publicos Haereticos , manifestos Schismaticos , ceterosque altare adversus eam erigentes.

144 Iurius Minister Calvinianus iuxta Diaboli cor formatus , distinctionem commentus est inter Dogmata fundamentalia , & non fundamentalia , ut ipsius sectatores illa freti inter Christi membra computarentur. Insipientiam detestamur.

DE ECCLESIAE NOTIS.

145 **P**ulcherrimam sponsae Christi faciem illustrem quovis tempore reddiderunt quatuor illi conspicui characteres , ac tamquam vultus eius delineamenta, quibus eam nobis depinxit Concilium Constantinopolitanum, quum unam , Sanctam , Catholicam & Apostolicam nuncupavit.

146 Unitatem Ecclesiae labefactare contendunt Protestantes , irritu tamen nisu.

147 In tribus potissimum elucescit , in fide nempe , Sacramentis , & Pastoribus.

148 Unitatis Ecclesiae centrum nullibi ni in Romana Sede invenies , quidquid clamitent Reformati.

149 Nigra est Christi Sponsa , sed formosa , sancta , non absque macula : ipsius sanctitas reponenda est in vocatione, ipsiusque professione , quae pluribus in membris nitescit.

150 Eò furoris sacrilegum Novatorum genus devenit, ut nomen *Catholica* verae Christi Ecclesiae convenire negaverint : clament tamen quantum velint , hocce criterio veram Ecclesiam digito ferme & sine errore demonstrabimus.

Ex

XXIV

151 Ex hac voce *Catholica* certe comprobabis Christianam societatem ea proprie insignitam veram Salvatoris Ecclesiam constituere.

152 Dum Ecclesiam *Catholicam* nominamus, triplicem intelligis universitatem, Doctrinae scilicet, Communionis permanentis, & successivae.

153 Sola Ecclesia Romana *Catholica* est; mentiuntur ergo Protestantes hoc nomine suam congregationem exornantes.

154 Extra dubitationis aleam positum animadvertimus, Ecclesiam & Doctrina & auctoritate esse Apostolicam, cum fidei traducem & doctrinae semina ab Apostolis sit mutuata.

155 Invisibilem esse Christi Ecclesiam, nec monstrari posse, suadere conantur haeretici; verum coeci sunt absidio, qui tam magnum montem non vident, quique contra lucernam in candelabro positam oculos claudunt.

156 Haec supra Petram firmata Civitas nullo impiorum ariete concutietur, in aeternum enim & ultra permanebit.

157 Tota inferorum rabies corruet penitus obmutescetque lassata, potius quam adversus columnam & firmamentum veritatis praevaleat: Daemonis enim ipsiusque assecularum minas ridet Ecclesia, ac suis telis & armis insignem reportat victoriam.

158 Christi sponsa divino Spiritu ita regitur, & agitur in vera Dogmata, ut in falsam fidei doctrinam venire non valeat.

159 Si coecitatis velum dirumperent Lutherani, viderent certo, fidei iacturam numquam adfuisse, nedum in Ecclesia, quae fuit Apostolorum tempore; verum & in Ca-
tho-

tholica, quae nunc adest, quaeque ad saeculi usque consummationem permanebit.

160 Sempiternus hicce veritatis Spiritus non modo in omnium fidelium collectione reperitur, sed & in Ecclesiae Principibus ac Pastoribus.

161 Ecclesiae igitur Catholicae iudicium firmissimum praebet argumentum ad comprobandas fidei morumque veritates.

162 Ecclesiae in factis Dogmaticis iudicium esse infallibile tuemur, ne lupi in Christi Ovile irrumpere valeant.

163 Quesnellianorum in suis opinionibus tuendis pervicaciam sapienter fregit Clemens XI. celebri illa constitutione *Unigenitus*, communi Ecclesiarum suffragio ita comprobata, ut cassam illicitamque reddat appellationem ab illa ad Concilium Generale futurum.

164 Dum Ecclesia aliquem Sanctorum fastis adscribit, errori obnoxia non est; oppositum apud eos solum obtinet, qui technis, tricisque patiuntur illudi.

ROMANI PONTIFICIS IUDICIUM.

165 **C**hristus Dominus reversurus unde venerat, praedilectae suae Sponsae praefecit caput visibile, cui supremam in spiritualibus contulit potestatem.

166 Petrus Sanctissimus Jesu-Christi in hoc orbe Vicarius supra universum Domini gregem, coeterosque Apostolos Primatum a Christo Domino accepit, non solum honoris & dignitatis, sed etiam potestatis & iurisdictionis.

XXVI

167 Merito igitur Romana Sedes circa medium saeculi XVII confixit duos libellos Paulum Petro in regimine Ecclesiae coequantes, ac duo capita constituentes, in unum coalescentia.

168 Cathedram Romanam fundavit Petrus, ibique commemoratus, ad obitum usque rexit.

169 Petro è vivis sublato, summa potestas Ecclesiam regendi minime periit, sed Rom. Pontifex illius sedem occupans ei succedit in eadem Primatus auctoritate, & potestate.

170 Rom. Pontificis iudicium ex plenitudine potestatis loquentis locus est Theologicus, quo vitam fidei morumque puritatem sartam tectam conservare, ac validissimum pro ea argumentum Theologus depromere valet; licet Ecclesiae consensus deficiat, cui in Concilio generali adunatae praeeminet.

171 Rom. Pontificem pro tempore existentem verum esse Pontificem, ut certum fide divina sustinemus.

172 Magdeburgi centuriatores Haeretici in signum Ecclesiae Romanae in meretricem Babyloniam mutatae, antiqua illa, & insulsa utuntur fabula, qua fertur in Romana sede, post Leonem IV. anno 855. sedisse annis duobus, mensibus quinque, & diebus quatuor feminam quandam corruptam, nomine *Ioannam*: illorum manibus nostras necere, ipsa facti narratio vetat omnino.

173 Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei: iure divino eorum quilibet iudex est controversiarum fidei & morum.

Si

174 Si maior aliarum Ecclesiarum pars iudicio ab Episcopis extra generalia Concilia lato non repugnet, ei acquiescamus oportet.

DE EMINENTISSIMO PAPAE SENATU, SEU SACRO
CARDINALIUM COLLEGIO.

175 CUM ea sit inter Rom. Pontificem, & S. R. E. Cardinales connexio mutua, ut solus Summus Pontifex Cardinales, & soli vicissim Cardinales, & de solo ipsorum gremio summum Pontificem eligere soleant, sitque Cardinalatus officii nomen & dignitatis, ex mera Pontificis auctoritate pendens, non extraneum, imo congruum erit, ut Rom. Pontificis occasione de sacro Cardinalium Collegio pauca apponamus.

176 Cardinales, si Florentino credamus Archipraesuli, sunt à Cardine dicti, quod sicut in cardine quiescit, fundatur, & vertitur ostium, ita in Cardinalibus eorumve consiliis firmatur, regitur, & volvitur universalis Ecclesiae status.

177 De Cardinalium origine varia sunt Auctorum placita: aliqui eos coepisse volunt a S. Gregorio, alii a S. Sylvestro, a S. Marcello alii, nonnulli à S. Pontiano: unusquisque in suo sensu abundet.

178 Nonnullis purpura, Eminentiaeque titulo concesso tanta fuit Cardinalitia reputata dignitas, ut reliquae illius splendore tamquam ad maius lumen obfuscari censerentur.

179 Ad numerum Cardinalium quod spectat, decem &

X X V I I I

octo quondam Diaconi , viginta octo Presbyteri , septem suburvicarii Episcopi numerabantur.

180 Viginti quatuor tantummodo elevari ad Purpuram Basileense statuit Concilium , postmodum Xistus IV. antiquum purgavit numerum , quem Leo X auxit , & tandem ad septuagesimum Paulus IV. produxit.

181 Vix aliquid Rom. Pontifex sine consensu & Cardinalium opitulatione molitur , tum in Consistorio , tum in diversis congregationibus in palaestra a nobis aperiendis.

182 Optimates non modo , sed & plebs ipsa antiquitus concurrebat ad Rom. Pontificis electionem ; his vero temporibus Cardinalibus dumtaxat ea est provincia demandata , excluso omnino cleri Populique consensu.

183 Ut schismati dein vitando consuleretur in Generali Concilio Lateranensi statutum est ab Alexandro III ut ille , in quem duae ex tribus Collegii Cardinalium partes consensissent , absque ulla exemptione ab universa Rom. Ecclesia Pontifex haberetur.

184 Apostolicae sedis vacatione durante Cardinalium Collegium non succedit Pontifici , in his quae Papae tantum reservantur ratione excellentiae & dignitatis.

185 Quamvis pluribus titulis , honoribus atque praerogativis insigniti sint Cardinales recenter electi , his tamen in Consistorio vel in Concilio cum aliis loqui nondum est permissum donec illis Summus Pontifex os aperuerit : qua forma id fiat , rogati pandemus.

SAN-

SANCTORUM PATRUM AUCTORITAS.

- 186 **P**Raeter Rom. Pontificem, Apostolos, & Evangelistas, quos Christus dedit praedilectae suae sponsae; dedit & ipse alios Pastores, Doctores, & Patres, qui velut stellae ex alto splendentes sanctitatis, & sapientiae suae radiis eam ubique gentium illustrarent, & haereticorum, aliorumque errorum tenebras luce sua fugarent. Hi sunt Ecclesiae Patres.
- 187 Ergo praeclearissimo Ecclesiae Patrum nomine non quilibet Ecclesiastici rerum Theologicarum scriptores, sed hi solum intelliguntur, qui vetustate, sapientia, ac sanctitate conspicui, divinitus dati censentur, ut fidei morumque doctrinam ab Apostolis acceptam adversus haereticos, illius puritatis, integritatisque iuratos hostes fortiter defenderent; caste custodirent, puramque & illibatam ad nos usque veluti per manus transferrent.
- 188 Ut quis Ecclesiae Patrum catalogo adscribatur, in pluribus debet eminere, quam Doctor: ad istum quippe sufficiunt eminens doctrina, insignis vitae sanctitas, & ut talem agnoscat, vel declaret Ecclesia.
- 189 In philosophicis disciplinis SS. PP. auctoritas tantum pollet, quantum consentanea naturae ratio persuaserit.
- 190 Unius alteriusve Patris de fidei morumque rebus sententia ad crism revocari potest.
- 191 Plurium Patrum in unum dogma consensio, paucioribus ex altera parte reclamantibus, licet non firmum ac
in-

ineluctabile, multum tamen probabile conficit argumentum.

192 Unanimi SS. PP. iudicio infallibilem praestamus fidem, ne impio Lutheri vento circumducamur.

193 In evolvendis SS. PP. operibus non omnia caecis oculis amplectenda, sed quibusdam cautionibus adhibitis, quas qui scire cupiat, roget.

SCHOLASTICORUM DOCTORUM, AC PONTIFICII
IURIS AUCTORITAS.

194 **E**O dementiae anno 1520, devenerunt Witembergenses Haeretici ut Scholasticorum libros feretro impositos, magna Ministrorum populique frequentia ad mediam urbem deferrent, & celebratis defunctorum vigiliis in ardentem rogam proiicerent. His consonant intemperatoris criticae quamplurimi, quorum opinandi impunitas, censoriamque virgam exercendi prurigo adeo in scholasticam Theologiam seviere, ut quae veneranda canitie honorari deberet, in parabolam fuerit adducta scurrilium. Nos igitur tenella haec ingenia contemntes, eorum sic retundimus insaniam.

195 Unanimis Theologorum in unum dogma concordia in re gravi uque adeo probabilia praestat argumenta, ut temerarium sit illis refragari.

196 In his, quae ad fidem, aut mores pertinent, nulla debet haberi ratio scholasticorum, qui nec Scriptura, nec Traditione, sed sola humana ratione placita sua sustinent.

197 Plurium Scholasticorum ex his etiam, qui placita
sua

XXXI

sua ad Scripturae & Patrum normam exigere profitentur auctoritas, si alii insignes, licet numero pauci, dissentiant, non maioris est ponderis, quam rationes quibus nituntur.

198 In pretio apud Theologum esse debet doctrinale iudicium, quo facultates quaedam Theologicae, sapientiae & eruditionis fama commendabiles, certas propositiones aut defendunt, aut inpugnant.

199 Canonorum Doctorum auctoritas quanti sit Theologo facienda, hisce temporibus ostendunt sapientissimi viri, qui sacrae doctrinae studio iuris canonici scientiam addiderunt.

200 Quum Canones sint Ecclesiasticae regulae Spiritu Sancto assistente editae, nulli dubium sit, sacerdotes Theologos etiam in hac facultate oportere esse peritos.

201 Canones poenitentiales dicti ante oculos non dicantur Theologi sed cuiuslibet Christiani sunt assidue ponendi.

202 Canones de excommunicationibus, suspensione, irregularitatibus innotescere oportet animarum Rectoribus, licet alterius facultatis onere graventur.

203 Ea, quae ad fidem pertinent, Legisperiti a Theologis mutuari debent, ut quempiam haereseos convincant.

204 Etiam in his, quae ad mores spectant, rectam & sanam earum rerum notitiam Iurisperiti a Theologis accepturi sunt.

205 Dum poenae iuris praefiniuntur, Iurisperitorum omnium communis consensus, concorsque sententia Theologo fidem facere debet.

206 Qui Theologus perfectus esse velit, ut Ius Canoni-

nicum, ita quoque civile cum illo connexum vindicare tenetur.

HUMANA HISTORIA.

207 **Q**uamvis Historiae cognitio Theologo perutilis sit, viri omnes docti consentiunt, cum ipsorum iudicio vix Theologiam è limine hi salutaverint, in quorum lucubrationibus Historia obmutescit: & quidem nonne multa nobis e thesauris suis Historia suppeditat, quibus si careamus, & in Theologia, & in quacumque fermè alia facultate inopes saepe numero, & indocti reperiemur? Ita sane. Ad rem ergo.

208 Historici non pauci ex odio aliave prava affectione fabulas pro veris Historiis quandoque venditant: ut igitur verae a falsis Historiis discernantur, regulas nonnullas apprimè idoneas trademus.

209 Praeter sacros scriptores nullus Historicus potest esse certus ea certitudine, quae fidem generet.

210 Historici graves ac fide digni, quales sive in Ecclesiasticis, sive in saecularibus nonnumquam reperire est, Theologo argumentum probabile suppeditant.

211 Omnes probati ac graves Historici, nullo contradicente, factum aliquod enarrantes, Theologo firmiter argumentum parant.

PHILOSOPHORUM AUCTORITAS.

212 **N**obis nusquam probari poterit Lutheri insania Philosophiam aperto bello impetentis; ea namque

XXXIII

que magis solidatur firmissima illa fides, cui Christus Dominus Ecclesiam suam superstruxit, nullis Haereticorum turbinibus, nullis Doemonis insultibus cessuram.

212 Candide fatemur Philosophorum dicta parum ad Theologiam conferre, si ea unice perpendat Theologus, ut Neutoni, Cartesii, Aristotelis, cet. mentem adipiscatur; optime vero si veritatibus ab ipso proprio ingenio acquisitis utatur ad ipsos in cordatum sensum reducendos.

213 Nullius roboris sunt in Theologia Philosophorum placita, principiis orthodoxis, & rectae rationi opposita.

214 Antiquorum Philosophorum unanimis consensus hodiernorum indagine expensa, eorumdemque votis comprobata maximum praebet munimen philosophicis Dogmatibus.

215 Si de unius, aut alterius Philosophi Secta sermo arripiatur, quò quisque doctior est, eò probabilior illius auctoritas.

NATURALIS RATIO.

216 **M**ARE Coelo miscent, confundunt omnia, distinguuntque nihil stulti illi Theologi, qui ad rationis nomen, quoties Theologica pertractantur, exhorrescunt, cum Deus Op. Max. revelationem hominibus contulerit, non ut rationis lumen extingueret, sed ut augetet regeret, ac purgaret.

217 Hic igitur Locus quamquam non sit Theologiae proprius, sed veluti ex alieno emendicatus, uberrima tamen, maximaque commoda ei parat.

Ca-

XXXIV

218 Caveat sedulo Theologus ne rationem naturalem per modum principii in Theologicis assumat.

219 Communia rationis naturalis principia firmiter Theologo sufficiunt argumentum; quae alia via quam per demonstrationem eliciuntur, praevalere duntaxat.

P. P.

Muneri nostro plenè satisfactum credimus praediactis thesibus: quoniam verò Theologum maxime interest scire, qua censura affici debeant propositiones, quae fidei, morumve regulis opponuntur; idcirco operae pretium duximus, succinctam exhibere ideam propositionum haereticae, erroneae, scandalosae, blasphemae, piarum aurium offensivae, temerariae, seditiosae, suspectae, haeresi proximaе, haeresim sapientis, improbabilis, malè sonantis & damnabilis: omnium igitur expositio roganti illico detegetur.

O. S. R. E. C. S.

Antonius Despuig.

Epp. Oriolen.

Vt. Dr. D. Josephus Lledó,
Semin. Rect. & Stud. Reg.

Vt. Dr. D. Vincentius

Oribuela,
Cen. Reg.

